

3) Czy kryterium mikrobiologiczne ustanowione w wierszu 1.28 rozdziału 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2073/2005 musi być przestrzegane na każdym etapie dystrybucji również przez przedsiębiorstwa sektora spożywczego nieuczestniczące w produkcji (a wyłącznie w etapie dystrybucji)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1086/2011 z dnia 27 października 2011 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz załącznik I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2073/2005 w odniesieniu do salmonelli w świeżym mięsie drobiowym, Dz.U. L 281, s. 7.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych, Dz.U. L 338, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 28 maja 2013 r. w sprawie T-178/11 Voss of Norway ASA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 6 sierpnia 2013 r. przez Voss of Norway ASA

(Sprawa C-445/13 P)

(2013/C 344/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Voss of Norway ASA (przedstawiciele: adwokaci F. Jacobacci, B La Tella)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 maja 2013 r. (T-178/11);

— obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Voss of Norway ASA (zwana dalej „Voss”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (zwanego dalej „Sądem”) wydanego w dniu 28 maja 2013 r. w sprawie T-178/11 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej (zwanej dalej „Izbą Odwoławczą”) Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie R 785/2010-1 (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), którą uwzględniono złożony przez Nordic Spirit wniosek o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „wspólnotowym stanowiącym kształt towaru znakiem towarowym”) zarejestrowanego przez Voss w dniu 3 grudnia 2004 r.

Odwołanie opiera się na następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy: w zaskarżonym wyroku nie uwzględniono wysuniętego przez Voss przed Sądem zarzutu drugiego, a mianowicie, że nastąpiło odwrócenie ciężar dowodu przed Izbą Odwoławczą.

Sąd nie zweryfikował czy Izba Odwoławcza naruszyła prawo w odniesieniu do kwestii proceduralnej ciężaru dowodu. Ten zarzut prawny posiada niezależne znaczenie o zakresie ogólnym w stosunku do uregulowań w dziedzinie wspólnotowego znaku towarowego. Ta reguła odwrócenia ciężaru dowodu, która stoi w sprzeczności z ogólnymi zasadami prawa, mogłaby stać się elementem zbioru właściwego orzecznictwa. Jedynie z tego względu należałoby stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej i uchylić zaskarżony wyrok.

Zarzut drugi: Sąd również w sposób błędny przeniósł ciężar dowodu.

Sąd przeniósł również ciężar dowodu, który spoczywał wyłącznie na Nordic Spirit, jako na stronie wnoszącej o unieważnienie prawa do znaku i kwestionującej ważność zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego, nakładając na Voss obowiązek przedstawienia konkretnych dowodów wykazujących charakter odróżniający należącego do Voss stanowiącego kształt towaru znaku towarowego. W tym celu Sąd przytoczył orzecznictwo odnoszące się do zgłoszeń do rejestracji znaków towarowych — oraz do niezarejestrowanych znaków towarowych — które nie korzystały z domniemania ważności, jak to ma miejsce w przypadku należącego do Voss stanowiącego kształt towaru znaku towarowego. Stanowi to wyraźne naruszenie reguł gwarantujących prawo do rzetelnego procesu, art. 99 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ i zasady 37 lit. b) ppkt iv) rozporządzenia nr 2868/95 ⁽²⁾, co samo w sobie wystarczy do tego, aby uchylić zaskarżony wyrok.

Zarzut trzeci: błędne zdefiniowanie norm i zwyczajów panujących w rozpatrywanym sektorze, co stanowi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Sąd słusznie stwierdził w pkt 45, że należy zweryfikować czy zakwestionowany wspólnotowy znak towarowy odbiega w sposób znaczący od norm i zwyczajów panujących w rozpatrywanym sektorze. Zatem analiza czy znak towarowy o kształcie trójwymiarowym posiada charakter odróżniający wymaga przede wszystkim zbadania „norm panujących w danym sektorze”, aby następnie ustalić czy konsument jest w stanie odróżnić konkretny trójwymiarowy znak towarowy od innych przedsięwzięć.

Niemniej jednak sposób, w jaki Sąd zidentyfikował te ostatnie jest daleki od przedstawienia dobrze ugruntowanej definicji „norm” z sektora napojów. Wskazówki udzielone przez Sąd dotyczące norm panujących w tym sektorze są po pierwsze błędne z punktu widzenia faktycznego (odniesienie do nieistniejącej „części cylindrycznej”) i tak niejasne i ogólne, że gdyby zostały zastosowane — to żadna butelka do napoju nie spełniałaby kryterium charakteru odróżniającego (nawet sławna butelka od Coca-Coli, w sytuacji gdyby stała się przedmiotem postępowania o unieważnienie prawa do znaku). Wydział Unieważnień natomiast prawidłowo zdefiniował normy panujące w rozpatrywanym sektorze.

Ponadto Izba Odwoławcza w swej decyzji R 2465/2011-2 z dnia 1 lutego 2012 r. (Freixenet przeciwko OHIM) orzekła w pkt 36, że „poprzednio ani ekspert ani izba nie przedstawiali dokumentów, które zawierałyby odniesienia do rzeczywistej sytuacji istniejącej na rynku w momencie złożenia wniosku o unieważnienie prawa do znaku **oraz nie określali ani też wskazywali konkretnych przykładów identycznych lub podobnych butelek powszechnie używanych w danym sektorze przed tą datą. Zaniechanie to stanowi wystarczającą podstawę do uwzględnienia odwołania**” W konsekwencji nie podając

konkretnych przykładów norm, jakie panują w rozpatrywanym sektorze Sąd wyraźnie naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

Zarzut czwarty: Naruszenie prawa w zakresie oceny charakteru odróżniającego należącego do Voss stanowiącego kształt butelki znaku towarowego — Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Z orzecznictwa, jakie ma zastosowanie w odniesieniu do charakteru odróżniającego wynika, że znak towarowy należy rozpatrywać i oceniać całościowo i że ocena każdego z jego elementów składowych pomaga jedynie przy dokonywaniu całościowej oceny, lecz nie może jej zastępować. W zaskarżonym wyroku Sąd ocenił każdy z elementów składowych indywidualnie, a nie dokonał oceny znaku towarowego jako całości.

W konsekwencji Sąd naruszył prawo dokonując oceny czy znak towarowy posiada charakter odróżniający, ponieważ nie uwzględnił — do czego był zobowiązany — całościowego wrażenia wywieranego przez znak towarowy, a zastosował błędne podejście polegające na podzieleniu znaku towarowego na jego elementy składowe, uznając każdy z nich za w pewien sposób oryginalny.

Zarzut piąty: poważne przeinaczenie dowodów przy porównywaniu trójwymiarowego znaku towarowego z dwuwymiarową częścią i przy określaniu norm i zwyczajów panujących w danym sektorze.

Obydwa stwierdzenia „Większość butelek, które są dostępne na rynku posiada część cylindryczną” oraz „butelki występują w różnych kształtach i różnych rozmiarach”, choć były bardzo nieprecyzyjne, zostały jednak w sposób wyraźny czy dorozumiany powtórzone przez Sąd celem oddalenia żądania stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej, co sprowadza się do będącego naruszeniem prawa poważnego wypaczenia stanu faktycznego lub dowodów.

Zarzut szósty: orzeczenie Sądu stoi zasadniczo na przeszkodzie rejestracji trójwymiarowych wspólnotowych znaków towarowych, co stanowi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 4 rozporządzenia nr 40/94

Wynikiem zastosowanego przez Sąd rozumowania jest to, iż w istocie nie ma takiej możliwości, by opakowanie produktu posiadało charakter odróżniający zarówno jako całość i jednocześnie jako kombinacja elementów składowych. Z praktycznego punktu widzenia sprowadza się to do tego, że żadne opakowanie produktu nie mogłoby kiedykolwiek spełnić kryterium charakteru odróżniającego, jakie zostało ustanowione w zaskarżonym wyroku, a to stoi w sprzeczności z celem wyznaczonym w rozporządzeniu nr 40/94.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez des Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 12 sierpnia 2013 r. — Gigaset AG przeciwko SKW Stahl-Metallurgie GmbH, SKW Stahl-Metallurgie Holding AG

(Sprawa C-451/13)

(2013/C 344/71)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gigaset AG

Strona pozwana: SKW Stahl-Metallurgie GmbH, SKW Stahl-Metallurgie Holding AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w decyzji, w której Komisja nakłada grzywnę na wiele osób fizycznych i prawnych jako dłużników solidarnych w związku z naruszeniem art. 101 TFUE, jest ona również zobowiązana do określenia w sposób wyczerpujący, w jakim stosunku grzywna ma zostać rozdzielona w stosunkach wewnętrznych pomiędzy poszczególnymi dłużnikami solidarnymi?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
 - a) Czy decyzję Komisji, która nie zawiera wyraźnego wskazania co do podziału w stosunku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że dłużnicy solidarni są zobowiązani do uiszczenia grzywny w równych częściach?
 - b) W przypadku udzielenia na pytanie 2 a) odpowiedzi przeczącej:

Czy luka decyzyjna, która powstaje, gdy Komisja nie określi podziału grzywny w stosunku wewnętrznym może zostać uzupełniona przez sądy państw członkowskich, bez konieczności wydawania dodatkowej decyzji przez Komisję?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2 b): Czy prawo Unii zawiera wskazówki w kwestii sposobu podziału grzywny w stosunku wewnętrznym pomiędzy dłużnikami solidarnymi?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub na pytanie trzecie:

Czy dłużnik solidarny, który uiszczył grzywnę w całości lub w części może dochodzić roszczeń wyrównawczych od innych dłużników solidarnych zanim wydane zostanie prawomocne orzeczenie w przedmiocie odwołania wniesionego na decyzję nakładającą grzywnę?